

РЕШЕНИЕ

№ 11123

гр. София, 31.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 10.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **314** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178, вр. чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България.

С жалба, вх. № 34536/27.12.2024 г. адвокат Д. И., като пълномощник на Д. М. – гражданин на С. е оспорила издадения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място], Кралство Й. ОТКАЗ от 16.12.2024 г. за издаване на виза, вид „Д“.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от редовно упълномощения адвокат, който: поддържа жалбата; не оспорва съдържащите се в административната преписка писмени доказателства; не заявява искане за присъждане на разноски; представена е и писмена защита.

Ответникът не е представляван. С постановеното в закрито съдебно заседание на 13.01.2025 г. разпореждане Съдът е указал на ответника доказателствената тежест, по смисъла на чл. 170 АПК и конкретните действия, които следва да предприеме в тази връзка. Разпореждането е надлежно съобщено на 27.01.2025 г., но до приключване на устните състезания (10.03.2025 г.) ответникът не прояви процесуална активност. С молба от 19.03.2025 г. (девет дни след приключване на устните състезания) упълномощен юрисконсулт е представил „разпечатка от Националната визова информационна система“, касаеща жалбоподателя. Тази информация, с изключение регистрационния номер на процесния отказ се съдържа в отделни писмени доказателства, съставляващи административната преписка, поради което не се налага

Съдът да отменя определението си от 10.03.2015 г., с което е обявил, че ще се произнесе с решение, респ. – да възобновява съдебното дирене. От друга страна Съдът не следва да обсъжда и коментира данните, представени от ответника с молбата от 19.03.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на доказателствата намира следното.

На 11.11.2024 г. Д. М. – гражданин на С., [дата на раждане] е заявила (л. 21 от делото) пред Посолството на РБ в [населено място], Кралство Й. искане за снабдяване с виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, като представила съответно изискуеми документи. По заявлението, видно от представено копие (л. 11 от делото) на Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цитиране на 10, ал. 1, т. 17, т. 22 ЗЧРБ и с „допълнителни бележки (мотиви): „не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трети страни“

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество. Жалбата е и основателна. Процесуалната ѝ допустимост, с оглед разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ Съдът обосновава със становището, че жалбоподателят е член на семейство (съпруга) на А. О. Х., за което ще стане дума по – долу в настоящото решение. Това обстоятелство кореспондира с нормата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основаните свободи, за правото на зачитане личния и семейния живот.

С административната преписка, приета по делото без оспорване от страните ответникът е представил заверен препис на Решение № 5868/23.04.2024 г., издадено от заместник – председателя на Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет на РБ. Решението е приложено и към жалбата. С него е разрешено на А. О. Х. да се събере на територията на РБ със съпругата си Д. М. М. С. и с малолетни им деца Д. О. А. и Д. О. А.. Видно е още от това решение, че на самия А. О. Х. с Решение № 1919/26.01.2024 г. на заместник – председателя на ДАБ е предоставен хуманитарен статут в РБ.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана, вкл. с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата

–„формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективизиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, който е подписан от компетентно консулско длъжностно лице. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза на основанията по чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 ЗЧРБ. Според разпоредбите: „отказва се издаване виза на чужденец,...който не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трети страни“. От страна на ответника не се представиха каквито и да е доказателства, обосноваващи изводи в посочения смисъл. Целта и условията на заявеното пребиваване се установяват по несъмнен начин от цитираното Решение № 5868/23.04.2024 г., издадено от заместник – председателя на Държавна агенция за бежанците. Жалбоподателят Д. М. е член на семейството (арг. § 1, т. 3, б. „а“ ДР ЗУБ и чл. 2, ал. 3, т. 1 и т. 2 ЗЧРБ) на А. О. Х., който се ползва от международна закрила, предоставена от РБ. В този случай той би следвало да има статут на дългосрочно пребиваващ чужденец, което означава (чл. 24е, ал. 1 ЗЧРБ), че като член на неговото семейство съпругата може да получи разрешение за продължително пребиваване, със срок една година, с възможност за подновяване, без да се надхвърля разрешеният срок на пребиваване на титуляря. У. израз „може“ предполага, че компетентният да се произнесе по заявлението за издаване на виза административен орган разполага с оперативна самостоятелност (чл. 169 АПК), но за да я упражни законосъобразно дължи при отказ да изложи нарочни мотиви, защо пренебрегва влязлото в законна сила Решение № 5868/23.04.2024 г. на заместник – председателя на ДАБ. Такива мотиви липсват в процесния отказ и това е така, защото (вероятно) ответникът не се е съобразил със задължението си, регламентирано с чл. 35 АПК да изясни всички, относими към случая факти и обстоятелства.

Освен изложеното и във връзка с него Съдът приема още, че ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“. Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

Издаденият на 16.12.2024 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в [населено място] – Кралство Й. отказ не съответства на изискванията за форма на индивидуалния административен акт, регламентиран с чл. 59, ал. 2, вр. чл. 1 АПК, понеже не съдържа мотиви, обосноваващи цитираните норми на чл. 10, ал. 1, т. 17, т.

22 ЗЧРБ. Отказът е постановен след неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ и след несъобразяване с постановеното от заместник – председателя на ДАБ Решение № 5868/23.04.2024 г. На основание чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК след отмяната за издадения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място], Кралство Й. ОТКАЗ от 16.12.2024 г. административната преписка следва да бъде изпратена на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението от 11.11.2024 г., от Д. М. – гражданин на С., за снабдяване с виза, вид „Д“, за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона. Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 34536/27.12.2024 г. от името на Д. М. – гражданин на С. издадения от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ в [населено място], Кралство Й. ОТКАЗ от 16.12.2024 г. за издаване на виза, вид „Д“.

ИЗПРАЩА преписката на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението от 11.11.2024 г., от Д. М. – гражданин на С., за снабдяване с виза, вид „Д“, за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: